

hat over. I nogen Afstand fra Selskabet, henne i Skyggen under en afstumpet Pil, holdt en med to smaa skimlede Russerheste forspændt Jagtvogn, hvortil en Kusk med Fløjelsbenklæder og graa Gamascher stod og lænede sig.

Der paakom bestandig Emanuel en egen Skyhed, naar han uformodet stødte paa købstadsklædte Fremmede paa sine Enemærker. Han vendte Hovedet til den anden Side og lod, som om han slet ikke lagde Mærke til dem.

„Tillad mig altsaa, højtærede-beærede Forsamling“ — hørte han den unge Pige sige — „at udtømme . . . at uddrikke en Skaa-aal for vor højtelskede-værdige Vært — —“

Hun holdt pludselig inde. Ogsaa Latteren derhenne forstummede, og der indtraadte en fuldstændig Tavshed.

Emanuel, der forstod, at han var bleven set, lagde Hænder og Stok bag paa Ryggen og gik forbi, idet han bestræbte sig for ikke i mindste Maade enten at paaskynde eller sagtne sin Gang.

Da forekom det ham med ét, at han hørte Nogen raabe hans Navn.

Han saa' sig ikke tilbage. Han var overbevist om at have hørt fejl. I hvert Fald vedkom de Mennesker ham ikke.